

níci v době s obcí (společným bytovým úřadem) sjednané zřídí svým nákladem přiměřené byty náhradní a pronajmou je osobám, označeným obcí (společným bytovým úřadem) anebo poskytnou náhradní byty v místnostech, nepodléhajících zabrání.

Toto zákonné ustanovení vylučuje tedy ze zabrání byty a místnosti, které by jinak dle § 8 zákona zabrání podléhaly, splní-li majetníci jejich podmínku zákonem stanovenou. Podmínka tato záleží v tom, že poskytnou za souhlasu obce (společného bytového úřadu) byt náhradní.

Smysl tohoto ustanovení je zřejmě ten, že souhlasnou vůlí obce (společného bytového úřadu) a majetníka bytu neb místnosti po zákonu zabratelné odvrátí se zásah do práv majetnickových jinak dle § 8 zák. přípustný. Na místo nálezu zabíracího nastupuje pak ujednání mezi majetníkem a obcí (společným bytovým úřadem).

Ve sporném případě, jak svrchu byl vylíčen, došlo mezi stěžovatelem a společným bytovým úřadem vskutku k takovému ujednání, jímž náhradní byt byl zcela určitě označen. Majetník bytu ujednání toto nesporně splnil. Plyne již z povahy ujednání takového, jakožto právního jednání obě strany vízícího, že společný bytový úřad nemůže je svým jednostranným projevem rozvázati, nemá-li pro to jiné příčiny, než že změnil svůj právní náhled o tom, že poskytnutý byt náhradní má náležitosti zákonem požadované. Jiného důvodu, kterým by své ustoupení od vzájemné dohody ospravedlnil, úřad neuvedl. Dlužno tudíž byt, za který stěžovatel dle ujednání se společným bytovým úřadem poskytl byt náhradní, považovati za vyloučený ze zabrání. Nelze proto srovnati se zákonem, když společný bytový úřad takovýto byt opětně zabral i slušelo tedy naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 734.

Honební právo (Morava): * Rozhodnutí zemské správy politické, kterým se ve věcech honebních z dozorcí moci ruší rozhodnutí nižší stolice, je rozhodnutím vydaným ve stolici první a je podrobena v řádném postupu instančním přezkoumání ministerstvem zemědělství (§ 98, odst. 2 mor. hon. zák.).

(Nález ze dne 25. února 1921 č. 2217.)

Věc: Jenko H. v Král. Poli proti zemské správě politické v Brně o pronájem honitby.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Obecní zastupitelstvo v Tikovicích — honební výbor v obci té ustaven nebyl — usneslo se dne 3. října 1919 přenechati obecní honitbu stěžovateli, který ji v předchozím období měl v nájmu, na další období 6leté.

Okresní správa politická schválila předloženou jí smlouvu nájemní dle § 29 zák. ze dne 26. července 1912 č. 4 z. z. z r. 1914 rozhodnutím ze dne 16. listopadu 1919. Rozhodnutím téhož data stanovila honební obvod na období od 1. ledna 1920—31. prosince 1925. Obojí rozhodnutí bylo obecní radě v Tikovicích doručeno dne 28. listopadu 1919.

Dne 27. listopadu 1919 podal nově zvolený starosta obce Tikovic u zemského výboru v Brně žádost, aby bylo zrušeno usnesení dřívějšího obecního výboru, jímž byla honitba pronajata stěžovateli na dalších 6 let, poněvadž občanstvo o pronájmu tom ničeho nevědělo a pronájmu toho si nepřeje. Toto podání postoupeno bylo zemské správě politické, kam došlo 28. listopadu 1919.

Naříkaným rozhodnutím zemské správy politické v Brně bylo ke zmíněné stížnosti po slyšení zemského výboru rozhodnutí okresní správy politické ze dne 16. listopadu 1919, pokud jím bylo schváleno prodloužení nájemního poměru na obecní honitbu dosavadnímu nájemci, zrušeno a okresní správě politické nařízeno, aby stran pronájmu na zbývající období opatřila, čeho dle zákona třeba. Rozhodnutí to uvádí, že vydáno bylo ke stížnosti nové obecní rady v Tikovicích a to proto, poněvadž dne 3. října 1919 honební obvod honitby v Tikovicích vůbec ještě ustanoven nebyl a poněvadž schůze obecního zastupitelstva dne 3. října 1919 konaná svolána a konána byla způsobem neodpovídajícím § 2 zák. ze dne 7. února 1919 čís. 76 sb. z. a n.

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Naříkané rozhodnutí není rozhodnutím vydaným v pořadí instancí. Nebyloť podkladem jeho odvolání podané podle § 98, 3. odst. zákona ze dne 26. července 1912 č. 4 z. z. z roku 1914, nýbrž bylo vydáno, pouze na popud stížnosti, podané proti usnesení obecního zastupitelstva v Tikovicích o pronájmu honitby, jak je patrné ze znění jeho a ze stanoviska, zaujatého žalovaným úřadem v odvodním spisu, jenž výslovně praví, že rozhodnutí to vydáno u výkonu dozorčího práva, z moci úřední, bez ohledu na podání obecního starosty Františka Z. Je tedy rozhodnutím vydaným z m o c i ú ř e d n í, výrokem dozorčím.

Naříkané rozhodnutí obsahuje právní poučení, že rozhodnutí má dle § 98 mor. zák. honebního platnost konečnou.

Konečnou platnost mají však dle odst. 1 § 98 jen ona rozhodnutí zemského úřadu politického, jimiž byla vyřízena odvolání podaná proti opatřením neb rozhodnutím okresního úřadu politického, tedy rozhodnutí vydaná v druhé stolici řádného postupu instančního.

O takové rozhodnutí zde ovšem nejde. Naříkané rozhodnutí nebylo vydáno — jak shora vytčeno — v řádném postupu instančním, nýbrž z moci úřední a tudíž ve stolici první. Pro tento případ platí však ustanovení odst. 2 § 98, podle něhož z rozhodnutí zemské politické správy vydaného v první stolici, jde odvolání k ministerstvu zemědělství.

Vyloučil-li žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí další prostředek opravný, dán je případ § 3 zák. ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z., že totiž dáno bylo nesprávné právní poučení o tom, zda rozhodnutí to podléhá dalšímu prostředku opravnému.

Bylo proto dle obdoby ustanovení § 3, odst. 2 zák. ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. z. v tomto případě, kde následkem nesprávného právního poučení místo přípustného odvolání k ministerstvu zemědělství jako stolici konečné strana podala stížnost na nejvyšší správní soud, naříkané rozhodnutí zrušiti pro nesprávné právní poučení, tedy pro podstatnou vadu řízení dle § 6 zák. o správ. soudě.